

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2-50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокое число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-й пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9. ул. Коперника (Мідога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня авичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надіславі» 20 кр. від стрічки. Подки і приватні донесени по 15 кр. від стрічки.

Політична ліцитація.

(+) Хто хоч троха обзнакомлений з національно-політичним розвитком чеського народу, знає се добре, що поври труди інших чеських учених, письменників і народолобців головно Палацький і Рігер довели чеський нарід до сего визначного становища, яке нині Чехи займають в Славянщині і в Австрії. Однак з національним і політичним радикалізмом, як всюди, так і в Чехах відшлася в зичай справдешня політична ліцитація, з тою тільки різницею, що приступаючи щораз нові ліцитанти не більше дають, лише більше обіцяють. Сі політичні обіцянки в останніх часах дійшли декуди до прямого обманства народних мас, позаяк они лишені всякої реальної основи і виходять поза границі можливости. Особливо така ліцитація відбуває ся при всяких виборах. Кандидати до мандатів обіцяють виборцям справді грушкы на вербі, один випереджує і перевистває другого в ліцитації, ополомлює маси своїми обіцянками, хоч сам найглибше нераз переконаний о тім, що всі ті обіцянки абсолютно нездійснимі. Але не о те ему ходить, щоби щось дійсно хоч дрібного придбати для народу, тут іде прямо лише о мандат, щоби хоч на час блиснути як метеор, а відтак безслідно щезнути. Для сильнішого піддержаня своїх обіцянок нівечить ся звичайно свого противника, свого попередника, сбдирає ся его з всякої чести і слави, відмовляє ся всякої вартости его праці і придбаням, щоби відтак тим плястичійше виступили обіцянки нового кандидата.

Старочехи вели оглядну, розумну, реальну політику, дбаючи про поступенний розвиток, освідомлене і національне та економічне скріплене чеського народу. Та політика Палацького і Рігера положила неперечно міцні підвалини до сеї народної

сили, яку нині бачимо в чеськім народі, той сили, яка є добутком поступенної, невсипучої, консеквентної праці. Але тимчасом росло і розвивало ся буйне молоде покоління, що не хотіло вдоволяти ся поступенним та «певеньким ходом», але приступом все бажало здобути нараз. Почала ся завзята, горяча боротьба між Молодо- і Старочехами, пок. Вашатий, що все, чим був, завдячував Рігеру, назвав свого добродія в соїмі, прилюдно, зрадником, всюди піддавано строгій критиці староческу «політику округовин», а віденські пунктиші, що мали положити основу до modus vivendi з Німцями, були тим тараном, яким при виборах 1891. до ради державної послали Молодочехи своїх противників. Др. Грегр, для якого чеське право не варта було нюха табаки, підніс високо сей прапор і з тим прапором мали Молодочехи здобути нараз повну рівноправність на кождім ступні чеського королівства для чеської мови і народности. Але шість років молодоческої острої опозиції (1891—96) проминуло безуспішно, а по шести роках дійшли Молодочехи до того самого пересвідчення, що й Старочехи, що треба вийти в компроміс і тим запевнити собі якийсь успіх. Молодочехи вступили в переговори з правительством, досягнули язикові розпорядки, але небавом пересвідчили ся, як несправедливо кидали каменем на Старочехів, котрих «округовини» всеж таки остали власностю чеського народу і причинили ся до его культурного розвитку і національно-політичної сили, а їх розпорядки, видані правительством, шезли як гарна злудна фатаморґана. Милозвучні обіцянки давані виборцям Молодочехами показали ся пустими обіцянками. Замість будувати далше на підвалинах, положених Старочехами, почали Молодочехи ставити величаву нову палату, а небавом показало ся, що се була палата з карт, яку здмухнув подув першого неприязного вітру.

Тимчасом виростала омлядіна, наче та

молода Україна, і замість своїми силами, своєю енергією прийти в підмогу Молодочехам, намагала ся підкопувати їх становище, їх повагу в очах народу і правительства, заповідаючи елементарною силою вибороти рівноправність чеському народови. Останні вибори впровадили цілу громадску Кльофачівців, що зараз на почині першого засіданя вискочили з гуком і шумом. Колиж Молодочехи після 9½-літнього досвіду дійшли до переконаня, що як в природі нема наглих скоків, так і в народнім розвитку все мусить йти послідовно, поступенно, що навіть величаві палати нагло збудовані розсипають ся часто в завалища, і почали тепер реальну політику, забезпечуючи для чеського народу економічні придбання, тепер починає Кльофач і Фресель гуситський похід по краю проти Молодочехів. Староческа політика, після его погляду висловленого на зборах чеських соціалістів в Празі в неділю, принесла бодай округовини, а з молодоческої політики остала сама юшка без всяких округовин. Розбите ради державної, перенесене всеї законодавчої роботи до соїмів, які мусять бути наперед зовсім здемократизовані — се задача, яку поставив Кльофач. Ціна вельми висока і неосяжна. Мабуть дуже скоро схаменуть ся широкі верстви чеського народу, що обіцянки Кльофача, навіть юшки не дадуть народови, а тріснуть як миляна банька! А поки-що Кльофач пятавля Молодочехів зрадниками, запроданцями, дво-раками...

Ще раз в справі Коє contra Барвінський.

Чи се коє, чи воробець? — запитаємо словами влучного сатирика, якого статю з «Буковини» ми подали в попередніх числах, — чи він бистроумно підхопив нуту галицького загалу і заставив боєвий сигнал против польської шляхти, чи лише цввірінкає, як другі навчили, аби лише стати голосеним?

Туземний рай в поетичних творах Тараса Шевченка.

(Відчит).

(Дальше).

Шевченко не міг улягати обставинам втвореним лихими людьми, не міг одобряти той мертвоти той пасивности; він бажав життя з високими цілями.

Один у другого питаєм:
На що нас мати привела?
Чи для добра, чи то для зла?
На що живем? Чого бажам?

(Ш. 9.)

І проте мимо того, що бачив пекло, а не рай, на землі, не міг не бажати втвореня того туземного раю для себе і для своїх ближніх. Виравді ставить він питанє: «один у другого питаєм: на що нас мати привела?...» но таки ціль свого життя бачить ясно і трудить ся для неї свідомо і без боязни перед сильними сего світа? Ему не досить було бажати поправи невідрад-

них відносин, ні, він духом своїм сягає туди, куди стремить більш або менш свідомо дух людський від того часу, від коли чоловік мав, по численним переказам біблійним і поганьським, стратити за свій перший гріх той чудесний рай на землі. Чи ж може дивувати нас, що геній Шевченка, обіймаючий в найвишній степені все то, що правдиве, добре і красне, бажав, щоби ті ідеали правди, добра і краси запанували у світі і владили людям рай на землі? Чи не стреміли і не стремлять до того всі змаганя геніяльних людей, що працюючи для добра людскости, бажать зблизити їх до того первісного необмеженого щастя, якого чоловік дізнавав в раю? Ціла старинна філософія і етика, що шукала раю на землі для чоловіка будьто в спокою духа, будьто в змислових розкошах, література і штуки всіх родів, винаходи від найдавніших часів, труди алхімістів і астрологів, війни і революції, всі давніші і сучасні змаганя суспільно-економічні, просвітні і техвічві, скорі поступи в медцині, реформи юридичні, громаджене капіталів, великанський зріст торговлі і фабричного промислу, вкінці говене за почетом і достоїнствами — чи не мають свого жерела в бажаню утворити

соби рай на землі? Ремінісценція того давного, утраченого земного раю спочиває несвідомо в людскім духу, тож той дух, що править чоловіком, пре его безнастанно до відзисканя раю. Ба навіть найшли ся люди (як Белямі, Американець), що написали нам утопії, в яких є зображене справді райске житье будучої суспільности.

Може хто сю мою віру в стремленя людского духа, здобути собі рай отгуг на землі, назве чудацкою. Тоді смитати можна: «А чому ж то нема на світі людей цілковито вдоволених? Чому жадні розкоші, ні тілесні, ні духовні не заспокоюють чоловіка?» Бо его дух необмежений змагає до все повійніших, до все виспних розкоші, котрі хіба міг би найти в раю!

Духовні в середніх віках вірили, мовби то світські люди в своїх дослідах алхімічних і астрологічних зблизались нераз до воріт Адамового раю, стережених ангелом з огненным мечем, що не пускає нікого до того збороненого раю. Так поясняли в середніх віках духовні случаи скороностивної смерти ученого світского алхіміка або астролога.

Теперішні люди не мають зовсім надії дістати ся за життя за ворота того Адамамового

Передовім мусимо спростувати висказ із згаданої статті, мов то весь руский загаль дше ненавистило против всього, що польське. Нам руский загаль в далеко переважній частині знає, що від віків доли звязала нас з Поляками на одній землі, та не розв'яже нас і на будуче; що ми побіч себе живучи мусимо шукати якогось *modus vivendi*; що при усильній праці над піддвигненням свого власного народу ми не повинні посуватись до ненависти своїх найблизших краян-Поляків; що ми повинні старатись всіма силами о заспокоєне культурних та економічних потреб нашого краю, але і не терпелитись, коли *beatus possidens* не відразу або неохотно віддає те, що належить до него, або бодай, чим він має право розпоряджати — бо може і ми би на его місці зробили не інакше; вкінці наш загаль сьвято переконаний сим, що наша доля, як і наше становище супроти Поляків залежить від нашої власної економічної сили, від нашої народної самосвідомости, стану просвіти та організації нашого народу.

Але є частина нашої інтелігенції заражена агітацією назмників Москви, яка про те все не знає і не хоче знати. Для неї осоружна просвіта та організація нашого народу, бо она веде до ясної сьвідомости нашої національности, яку они негують. Москвофіли раді-б підкопати політичне становище руского народу в Галичині, і тому вивішують облудний ключ: або всьо, або нічо. І тим способом они самі живуть серед нашої суспільности, мов рак на здоровім тілі. Всьо або нічо! с. е. они не беруть ся і за холодну воду, наживають добро, користують ся загарбаними народними скарбами, виховують діти по польськи на карієровичів та перекинчиків і живуть надією на «всьо», яке має прийти само, не нашою силою і трудом, але з ласки матушке Расей.

Сї безпосередні і посередні виплідки вандрівного рубля динуть такою самою ненавистю до руских народовців, як і до Поляків, та коли супроти перших они зовсім не криють ся зі своєю злобою, то супротив других, себ-то Поляків, натягають лисачу шкуру потульних, консервативних, руских Австрияків з 48. року. Мимо привагидної гавканини «Галічаніна», яка більше обчислена на ефект між рускою публікою, в приватнім житю і в політиці москвофіли супроти Поляків старають ся відгривати роллю льоляних, адержаних і миролюбних людей.

У сїм змаганю підпомагає їх ще традиція з тих часів, коли то давні сьвятоюрці, протоплясти шнішних москвофілів, давали рускому народови заступників до сойму і державної ради і ті заступники, не згадуючи вже про те, що своєю попередною діяльністю не заслужували стояти на таким передовім стансвику, в соймі чи державній раді гралі зовсім пасивну роллю. Так і тепер, коли кацани по десятиох літах перерви, від коли їх викурили з державної ради, знов одержали представителя в особі пос. Короля, сей посол не дає про себе ні знаку житя. Король мовчить і час — нехай ся Кос розцібає, най розбиває до решти народний табор,

раю. А видячи в наших часах невдоволене людий ріжних станів і віку, сумніваємось, що побут в такім земнім раю, якого образ лишила нам старина, вдоволив би наші сучасні бажаня. Ми би тепер бажали иньшого раю на землі, що підходив би під наше розуміне утіх духовних і тілесних. Відчув се гаразд і зрозумів наш геній. От як він красно переконує нас: дивись кругом себе:

Нема раю на всім свєті! — хйба що на небі?

Но а якже з тими словами погодити дадут ся его так численні натяки на туземний рай? Чому він сам бачить его в красоті природи, в любові вітчизни, в любві молодого до молодой, в любві родинній, відтак любві ближніх, а іменно в свобідній волі одиниці і народа, та в ревній, щирій праці не для себе, а для вітчизни і людскости?

Розумієсь, що сей поетичний Шевченковий рай — се недостижний ідеал людского щастя на землі, — той ідеал, котрого шукали в житю найбільші генії від найдавніших часів до нині. Всі бачать, всі то відчувають, як тяжко жити тут на сьвітї, всі би бажали того розкішного спокою, той гармонії душевної, що на

най робить ворогів в нашій народній справі, най подає причину до всяких клевет та інсинуацій, а те все для Короля самі плюси.

Правду пос. Кос сказав, признавши ся до завсимости від кацанив! Вправді пишуть нам з Відня, що др. Кос опісля робив стараня, щоби з протоколу вичеркнути сей свій оклик, але тут не о слова ходить, а о фактичний стан. Іхотяй би др. Кос, опираючись на сфальшованім протоколі відкликав був на підставі §. 19. у всіх дневниках наведений в справозданях факт, то всеж таки факт остав би фактом, а в нім містить ся ціла правда. Так, се Кос засьпівав під кацанську пугу, а радше зацьвірінкав, як недотепний воробець, що дав зловити ся на полову своїх маститих, калуських виборців.

Хотяй невдячна бесіда д-ра Коса не має великої ваги, однак коли напрям «націонал-демократично» політики зійде дальше на такі бездорожя, то се може мати дуже погані наслідки для нашого народу. Не забуваймо, що наближають ся вибори до сойму, пригадаймо собі, що кацани перші, при нагоді концерту в честь ВПреоєв. Митр. Андрея, скликали ся на наради в справі надходячих виборів, порозумілись, розділили між себе ролі без шуму і гамору і вже від тепер підготовлюють опінію на провінціі.

Зіставмо разом з тим поведене д-ра Короля, який тепер хоче показатись, що він «*schon moskalofil, a nie taki straszny, jak go ukraincy przedstawiali*», що він льобальний Тиролець Сходу — одним словом благонадзьожний, а его партия зовсім *regierungsfähig*. Прирівняймо з сим поступоване д-ра Коса, его безтакт, загонистість, неясність ціли, крутість і «*hajdamackie instynkta*» — а зрозуміємо, яка політика може числитися на поводжене, котра партия може числитися на успіх, що таких має провідників. І не дай Боже, щоби сповнили ся наші обави, що при слідуючих виборах прийдуть кацани до сойму і то в значній силі, а тоді пічнуть фозетичну крамолу, пічнуть сїяти клевети та інсинуації, підставляти ногу на кождім кроці і розібють до крихти і так слабкі наші сили.

„Сільський Господар“ в Олеську.

Загальні збори товариства Сільський Господар в Олеську відбули ся дня 5. марця с. р. Нечувано гідка негідь на дворі зле повліяла на збори. Навіть найтепліші приклонники товариства не могли явити ся, а особливу абстивенцію оказали місцеві, т. є. олеські міщани-садівники, для котрих головно сї збори були уряджені. Мимо того вібрало ся 9 сьвящеників, двоє нар. учителів і 40 иньших членів. Між гістьми явив ся Ви. о. Глодзінський, кравчий інспектор рільничих курсів і — п. Дзундза, ц. к. інспектор шкільний окружний, помимо того, що ц. к. Рада шкільна відмовила салі шкільной для сего вібраня. — Запримітимо тут, коли на таку ціль не дозволяє ся шкільной салі, то яким робом

ній полягає райска щасливість. Бажане житя, (справдібно-людского) житя — се та ніжна струна, що відзиваєсь так часто в Шевченкових поезиях.

Один з сучасних найзнаменитших письменників галицько-руських, др. Ів. Франко, оцінює Шевченкову поезию ось так: «Колиб мені, пише він, прийшлось одним словом схарактеризувати поезию Шевченка, то я сказав би: се поезия бажаня житя. Свобідне житя, всесторонній, нічим не опутаний розвій одиниці, цілого народа, цілої суспільности — се ідеал Шевченка, котрому він був вірним ціле житя». (Зоря, 1891. стор. 90.) Сю бистроумну характеристику Шевченкової поезії рад би я доповнити одним лише слівцем. Так, Шевченкова поезия — се поезия бажаня житя, але чоловіко-любивого житя. Ціле своє житя обстоював він за тими прекрасними ідеями чоловіколюбія, братерства братнього, за ті ідеї натерпів ся він чимало від людий, не траплячи однак любови до них і вірячи, що, як ті ідеї переведуть ся людьями в діло, то тоді «світ ясний не вечерній тихенько засяє», тоді «настане рай» на землі!

(Дальше буде).

робить ся ся уступка кружкам рільничим і т. п. «народовим оказиям?» Салю відступило місцеве касино, за що голові о. Пьоніковскому щира подяка.

По відкритю зборів промовою голови о. Т. Дуткевича, наступило справоздане секретаря п. Ів. Петришина учителя з Кутів, з котрого довідуємо ся дещо про діяльність сего хосенного і єдиного господарского товариства.

Виді в самій річі займав ся справою економічного розвою дуже горячо: пустив в околицю кільканайцять сот (з того 1/4 часть даром) щепів з найліпших жерел побраних, як школа огородничя в Тарнові, галицьке товариство огородничя-ічільниче, заведено огородничя в Підгірцях коло Стрия бар. Бруницького. Саме село Дубе взяло в р. 1900. пятьсот щепів.

Віч господарских урядило товариство доси девять: три в Олеську, в Білім Камени, в Бродах, в Дубю, Ожидові, Кутах і Цішках. Спробовало самого насія в р. 1900. за 200 зр., окрім лубіну, лєну і бураків; спробовало штучних навозів: 100 м. соти мінерального суперфосфату 150 каїніту і 30 томасини.

Заложило шкільку дерев овочевих, де вже росте 1.000 зернівок, з котрих половина вже заочкована.

В ділі насічництва урядило кілька практичних викладів по селяньских насіках (виклади при отворенім улию).

В загальній діяльності велика, а все те роблять члени виділу своїм коштом і трудом, не зважаючи на трудности, з якими приходиться їм бороти. Окрім голови о. Дуткевича з Цішок трудять ся найбільше секретар п. Петришин і каснер Впр. о. Левицький, що окрім кореспонденції касовой (замовлена) доглядає шкільку дерев овочевих, ведучи її взірцево. — Не уменшуємо однак і заслуг других членів виділу, а то об. Цебровского і Дуткевича з Дубя і п. Домбровского, учителя в Олеську.

По тім наступило відчитане викладу про «розвій садівництва і торгівлю овочами» — задля неприсутности автора о. Цебровским. Праця сумлінна і цікава, як сьвідчила незвичайна увага, з якою всі присутні вислухали цілий відчит. — Опісля забрав голос Впр. о. Глодзінський, котрий поробив много фахових заміток, заохочував до ширеня садівництва на пігвав (карлові) і обіцяв иньним разом виклад про овочеві вина.

Слідував реферат п. Домбровского о управленю лєну, котрий в сих околицях міг би дуже добре удавати ся. О. Танячкєвич — котрий девіише завів культуру лєну на більші розміри — а сліди сего і до нині остали ся в околиці, хоч се вже до 20 літ тому — і поробив кілька хороших а практичних заміток в тім ділі. Опісля підносили члени справу штучних навозів і иньші. На закінчене роздано квітки на новий рід картофель «гетьманів», котрі оказались найсильніші що-до скількості скробії, отжеж найпоживніших. Запас 700 клгр. лєдво позволив на 10 клгр. на кождого члена.

Вкінці зголосились деякі члени по пчолі, котрих виділ обіцяв по два шні дати двом членам на один рік з тою условиною, щоби примножок з них задержав член собі, а шні старі дїстануть иньші члени.

Вічевики розійшли ся вдоволені і цілком не жалували страченого дня і тяжкого труду в слоту.

З державної ради.

По полагожденю вступних формальностей приступлено в дневного порядку до дальшої дебати над контингентом рекрутів. По с. Дашинський в двігодній промові підносить надужитя, сновнювані офіцирами. Запитує міністра, як він пояснить заказ війковим лікарям взяти уділ в зїзді польських природознавців в Кракові? Війсковість звикла всяку національну справу представляти як політичну і заказувати офіцирам сивуділу. Се не повинно бути, бо розриває всяку звязь між армією а населенем. В Перемішлях веде ся серед мира отверта війна між війсковостою а цивільним населенем. Тамошний командант залогі, Гальгоци, хотяй є талановитим стратегіком і організатором, однак чоловіком безглядним, склонним до ужитя террору

леґації відбув ся ва однім з найблизших засідань. По відчитаню внесень і інтерпеляцій приступлено до першого читання закона о горівчанім податку. Опісля промовляли послы Айзенкольб і Зденко Шікер. Засіданє триває дальше.

Відень, 13. марця. Парлямент має стати відроченим дня 28. с. м.

Відень, 13. марця. Новий віденський дневник N. W. Mittagsbl. доносить, що польське «Кола» не вдоволяють ся ордером Яворского в заміну за внесене галицького департаменту та за підмогу при урухомленю парламенту і др. Кербер буде муєв додати ще якісь ковцесі, з якими члени польського «Кола» могли-б повернути до Галичини.

Рим, 13. марця. Соціалістичний дневник Avanti доносить про відкрите заговору, якого ціллю було висадженє Квіриналу у воздух. Міністерство внутрішніх справ візовало заграничні депеші про сю подію.

Гаґа, 13. марця. Палата ухвалила закон, після якого час служби при піхоті буде тривати 8½ місяців, а при кінвиці 18 місяців. Міністер війни правдоподобно подасть ся до димісії.

Льондон, 13. марця. Бюджет маринарки на

р. 1901|2 предвиджує будову трех панцирників, шести панцирних скороходів, двох скороходів 3. класи, 5 торпедових лодий, 10 пароходів до розбиваня торпедівців і 5 підморских лодий типу Голянд.

Мадрид, 13. марця. Доносять знов з богато місцевостей про антиклерикальні розрухи. Муєв виступити жандармерія і військо против ексцедентів; є нові трупи і ранні та богато арештованих.

Берлін, 13. марця. Гр. Вальдерзе доносить з Пекіну: В битві, зведеної на захід від яру Антсунлінґ Китайці стратили 250 убитих і чотири гармати; решта втікла. По стороні Німців ранений 1 жовнір.

Льондон, 13. марця. Кітшенер доносить з Преторії: Девет находить ся на північ від Брандфорту. Безнастанний дощ спинює похід англійских війск.

Льондон, 13. марця. В палаті громад заявив Бальфур вдруге, що на разі не може дати жадних поясень про вислід розмови Кітшенера з Ботою.

ВІСТІ ЕКОНОМІЧНІ І СТАТИСТИЧНІ.

В Товаристві взаїмних обезпечень «Дністер» видано в місяци лютім с. р. 5456 важних поліс на суму 6,183.118 кор. обезпеченої вартости з премією 52.899 кор. 66 сот. Разом від 1. січня до кінця лютого с. р. видано 8052 важних поліс на суму 10,192.443 кор. обезпеченої вартости з премією 81.074 кор. 49 сот. Попередного року від 1. січня до кінця лютого видано 7.189 важних поліс на суму 9,338.041 кор. обезпеченої вартости з премією 71.466 кор. 09 сот.; т. є сего року о 863 поліс і о 9.608 кор. 40 сот. премії більше.

Шкід в лютім с. р. було 17 случаїв. Разом від 1. січня по кінць лютого с. р. було 43 шкід, з котрих 41 виплачено а 2 (в квоті 940 кор.) єще вадержано. Сума всіх тих шкід виносить 19.491 кор. — а по построченю части реасекурованої остає на власний рахунок 10.115 корон.

Фонд резервовий з кінцем лютого с. р. виносить 315.281 кор. 32 сот.
Львів, дня 9. марця 1901.

COLOSSEUM Ernesta Thorna,
у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонішна.

Проґрама від 1. до 15. марта 1901.

При співучасті військової музики 80 п. п.

Найновіші сензації.

1. Manuela i Rudesindo Roche зі своїми 12 сибірскими вовками, випроваджені з центральної клітки.
2. Трупа Manello-Marnitz, акробати на голові на кружляючім ся глобі.
3. The Auer's, парискі шматярі, новість нігде не бачена.
4. The Trilby's, шалений терпет.
5. Franzis Gerard, незрівняний і ніким не перевищений еквилібрист.
6. Сестри Nopana зі своїми какаду-папуґаями, 50 птвиць, арами та голубами.
7. Edgar Jones, найкомічнійший зі всіх муриньских ексцентриків.
8. Rudno Jngar, ?
9. The Marius, комічно-ексцентричний акт на реку.
10. 3 Golondrias, народві танці.
11. Loba Franke, субретка.

Початок о 8. год. вечером.
Що дня велике представленє. В неділю і сьвята два представлення. Що пятниці High Life представленє. Білети вчаснійше можна замовляти і набути в конторі Пльона, при ул. Кароля Людвика у Львові.

Colosseum огріте 12 газовими печачи.

— РІК ЗАСНОВАНЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень
„ДНІСТЕР“

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просьвіти».)

одинокє руске товариство асекураційне, обезпечає будинки і всі предмети движимі против огневих шкід.

«Дністер» припоручили Преосвящ. Ординариати Всєч. Духовенству і вірним всіх трех Епархій.

Фонди гваранційні «Дністра» з днем 31. грудня 1900.

Фонд резервовий	311.540 кор.	11 сот.	} разом 520.406 кор. 65 сот.
Резерва премії	171.942	—	
Резерва спеціальна	6.000	—	
Фонд емертальний	30.924	54	

Тарифи «Дністра» умірковані. Надвикна річна розділає ся між членів в формі зворотів. За рік 1900 дістають члени 8% звороту з премії.

«Дністер» виплатив до 31. грудня 1900. відшкодовань 2,120.834 кор. Шкоди ліквідують ся безпробовочно в присутности Делеґата і 2 членів.

Поліси «Дністра» приймають при позичках гіпотечних: Банк краєвий і Каса ощадности у Львові, Коломиї, Самборі, Долині, Снятині, Городені, Тереховлі, Заліщиках, Городку і Богородчанах.

НА ЖИТЕ треба обезпечити ся тільки через «Дністер» в Товаристві взаїмн. обезпеч. в Кракові; з таких обезпечень через «Дністер» иде часть провізії на рускі публичні добродійні цілі; поліси і квіти видає Краківське Товариство рускі.

«Дністер» пошукує спосібних агентів, особливо селян господарів в окрестностях, де ще нема близько агенцій «Дністра». Агенти заробили вже 274.964 кор. провізії.
Зґолошення о агенції треба вносити до Дирекції у Львові.

Селяне! убігайте ся тільки о агенції «Дністра»

ВІД ОГНЮ ОБЕЗПЕЧАЙТЕ СЯ ТІЛЬКО В «ДНІСТРІ».

НА ЖИТЕ ОБЕЗПЕЧАЙТЕ СЯ ТІЛЬКО ЧЕРЕЗ «ДНІСТЕР».

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1-го мая 1900.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Поїзд		до Львова		зі Львова			
посп.	особ.	посп.	особ.	посп.	особ.		
приходить о годині		відходить о годині		відходить о годині			
1-35	6-10	з Кракова, Берліна, Варшави, Відня	1-53	до Лавочного (Мункача, Пешту) Борислави	6-25	до Лавочного (Мункача, Пешту) Борислави	
	6-20	з Чернівців (Іцкан, Гляну), Станиславова	2-08	до Підволочиска (Київа) Бродів дв. головний	6-30	до Підволочиска (Київа) Бродів дв. Підзамче	
	6-46	з Брухович, шод. від 13. мая до 16. вер. вк			6-43	до Станиславова, Підвисокого, Потутор	
	7-45	з Янова			6-35	до Станиславова, Підвисокого, Потутор	
	7-40	з Тернопеля, Бродів на дв. Підзамче			8-30	до Кракова (Відня, Варшави), Стружа	
	8-00	на дв. головний			2-55	8-40	до Кракова (Відня, Варшави), Стружа
	8-05	з Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия			9-00	до Скольного, до Лавочного (1. лип. до 15. вер.)	
	8-15	з Сокаля, Рави рускої			9-15	до Янова	
	8-50	з Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.			9-25	до Підволочиска, Бродів, Гусатина дв. Підз.	
	11-45	з Ядослава і Любачова			9-42	до Підволочиска, Бродів, Гусатина дв. гол.	
	11-55	зі Станиславова (Кересмезе, Потутор)			2-55	9-55	до Чернівців, Станиславова
	12-55	з Янова			10-20	до Сокаля, Белаця, Рави рускої і Любачова	
Ніч	1-15	зі Скольного, Стрия, а з Лавочного від 1. черв. до 15. вер.		1-25	до Янова від 1. мая до 15. вересня в неділі і сьвята		
	3-14	з Брухович (13. мая до 16. вер. в нед. і сьв.)		2-15	до Брухович від 13. мая до 15. вересня в неділі і сьвята		
	2-20	з Підволочиска (Київа) Бродів на дв. Підз.		3-05	до Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.		
	2-35	5-40	з Кракова		3-15	до Янова шоденно від 13. мая до 16. вер.	
	5-45	з Кракова		3-26	до Брухович шод. від 1. мая до 16. вер.		
	1-45	5-55	з Чернівців, Іцкан		3-30	до Рашева, Хирова, Любачова	
	6-00	з Сокаля, Белаця і Любачова					

ЗАМІТКА: Геґа нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейский рівняєт ся від часу львівского о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мин. часу львівского. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць держ. (Львів, ул. Країських ч. 5) уділяє поясень в справахже ліжничих, продає білети вського рода і розклади здік.

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк Гіпотечний

Відділ депозитовий

приймає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, приймає до перехованя папери вартістні і дає на них завдатки.

Крім того впровадженю подобно як в інституціях заграничних т. зв.

Депозити сховкові (Safe Deposits)

За оплатою 25 до 35 кр. а. в. річно, депозитар дістає в сталевій касі панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно і дискретно переховувати може своя майно або важкі документи.

Під тим взглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднійш заридженя. Приписи дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділі депозитовий.